

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G. A.**, narozený „X“,
státní příslušnost Irák,
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupeného Mgr. Ing. Jakubem Backem,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2018, č. j. KRPU-200065-82/ČJ-2017-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 20. 2. 2018, č. j. KRPU-200065-82/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, kterým Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bylo rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropské unie, kterým je nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a potupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), stanovená rozhodnutím žalované ze dne 2. 11. 2017, č. j. KRPU-200065-25/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 2. 11. 2017, č. j. KRPU-200065-44/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 28. 11. 2017, č. j. KRPU-200065-53/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, a rozhodnutím o prodloužení zajištění ze dne 8. 1. 2018, č. j. KRPU-200065-73/ČJ-2017-040022-ZZ-DB, o čtyřicet dnů.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro neposouzení přijatelnosti jeho předání do Finska. Žalovaná se nikterak nezabývala možností faktického přemístění do Finska vzhledem k čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Stručná úvaha o eventuálních systematických nedostatcích bránících předání do takového státu by měla nepochybně být zanesena i do rozhodnutí o zajištění, což však učiněno nebylo. Nelze se spokojit s tvrzením žalované, že se s eventuálními systematickými nedostatky vypořádává pouze v případech, kdy je účastník řízení namítne. Závěr žalované o bezpečnosti všech zemí Evropské unie mimo Řecko považuje za nepřijatelný, zvláště pak v době velké migrační krize, kdy ve všech zemích dochází ke značným a rychlým změnám právě v otázkách bezpečnosti. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, rozsudek ze dne 25. 4. 2012, č. j. 7 As 79/2010-166, či rozsudek ze dne 26. 1. 2017, č. j. 2 Azs 6/2017-19. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že žalobce byl 3. 4. 2018 propuštěn ze zajištění, neboť bylo realizováno jeho předání do Finska. Žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, poněvadž eventuálními systematickými nedostatky bránícími předání žalobce se dostatečně zabývala v odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění žalobce. Nejen výrok, ale rovněž i odůvodnění napadeného rozhodnutí nezaměnitelně odkazuje na prvotní zajištění. Rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutné chápat jako obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, a proto není nutné znovu popisovat a zkoumat okolnosti týkající se samotného vydání rozhodnutí o zajištění. Na podporu svých tvrzení poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013-59, či rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
7. Dle ustanovení § 129 odst. 6 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
8. Předmětem přezkumu o prodloužení zajištění není posouzení podmínek pro zajištění, nýbrž oprávněnost zajištění cizince. Časový harmonogram jednotlivých kroků, které správní orgán v předmětném řízení činí, je pouze na úvaze správního orgánu, avšak aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání vedeno aktivně, svědomitě a s náležitou pečlivostí. Následný výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí vycházet z odůvodnění prvotního rozhodnutí o zajištění, a to tak, aby soud mohl přezkoumat, zdali správní orgány správního uvážení nezneužily. V řízení o žalobě soud přezkoumává postup policie v otázce komunikace a spolupráce se státy, do nichž mají být cizinci předáni a spolu s tím zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení zajištění nepřesahuje zákonné meze a má oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění tak musí především obsahovat úvahu o krocích, které správní orgán učinil a vymezení důvodu proč nebylo dosud možné předání cizince provést. Předpokladem prodloužení zajištění je potencionální možnost realizování předání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 AS 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
9. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná v řízení o zajištění žalobce za účelem jeho předání do členského státu příslušného k posouzení jeho žádosti o azyl postupuje s náležitou pečlivostí a aktivně směřuje k naplnění primárního cíle zajištění. Žalobce byl nejprve detailně seznámen s obsahem správního spisu a posléze s prvotním rozhodnutím o zajištění. Není proto nezbytně nutné, aby v rozhodnutí o prodloužení zajištění byly opakovaně popsány a zkoumány jednak okolnosti, pro které byl žalobce zajištěn spolu a jednak případný výskyt systémových nedostatků bránících předání. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobce do Finska. Žalovaná popsala předchozí jednání žalobce, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobce i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku, jelikož žalobce se odmítá vrátit na území Finské republiky, neboť Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je přesvědčen, že jej opakovaně vyhostí zpět do Iráku. Finská republika navíc není sousedním státem České republiky, čímž je zcela pochopitelně samotná realizace předání značně ztížena. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak splňuje výslovné zákonné podmínky, přičemž soud neshledal žalobcem uváděné důvody nepřezkoumatelnosti.

10. Soud závěrem podotýká, že ze správního spisu nebylo nikterak zjištěno, že by ve Finské republice od zahájení správního řízení tj. od října 2017, začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, které by sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dostupný na www.nssoud.cz). Mimo to žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce byl dne 3. 4. 2018 v rámci Dublinského nařízení předán na území Finské republiky, čímž prodloužení zajištění splnilo svůj účel.
11. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a ustanovení § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani Dublinského nařízení, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
12. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
13. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 75 A 6/2018-18. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8 228 Kč stávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ustanovení § 7 a ustanovení § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení – ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT a doplnění žaloby – ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600,- Kč za s tím související dva režijní paušály po 300,- Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – dle ustanovení § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena v obvyklé lhůtě k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 13. dubna 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)